

under sig og overveje Sagen, og det kan jo godt være, at naar vi en Gang faa Sagen til Overvejelse her i Rigsdagen, kan der komme noget godt ud af Sagen for de paagældende Mennesker, men jeg kan ikke indse andet, end at det ærede Medlem ved sin Optræden nu her kun vil komme til at gøre dem Skade. De paagældende Mennesker ville vel nok være klare over, hvad det er, der egentlig er sket her paa Rigsdagen, at der nemlig er hændet dem det, at der er nedsat en Kommission, som tager hele deres Sag under Overvejelse, og at derfor Flertallet i Finansudvalget ikke har fundet Anledning til at henvise Andragendet, idet Flertallet naturligvis har villet vente og se Resultaterne af denne Kommissions Arbejde. Saa har det ærede Medlem af Socialdemokratiet — ville de sige videre — indbragt vort Andragende, men hvad hjælper det os, naar vor højeste foresatte, den, gennem hvem Sagen absolut skal, hvis der skal komme noget ud af det, giver det ærede Medlem det Svar, at han har gjort os en daarlig Tjeneste ved at tage Sagen saaledes. Endnu kun dette: Det ærede Medlem tror, at de danske Arbejdere ere saadanne Bøller, at naar man taler til dem, ville de banke Folk. Det er en dejlig Maner at tro saadant om vore Arbejdere. Vi kende dem jo godt ude paa Landet og vide, at de der ikke ere saaledes. Om der er nogen af den Slags i Byerne, ved jeg ikke. Jeg har i øvrigt ogsaa ofte talt i Byerne og er ikke ræd for at skulle faa Hug der. Men her staar en Socialdemokrat, en af dem, som gør sig til af at være de danske Arbejders Ven og at kende dem, op og siger til Medlemmerne her, at hvis de komme ud og tale til Arbejderne, faa de Prygl. Det er en mærkelig Attest at give de danske Arbejdere. Lad dem ogsaa faa *det* at vide, at de ere saadanne Bøller, at de slaa Folk, saa snart de ikke ere fuldt ud enige med dem. Jeg kender de danske Arbejdere fra den Side, at naa man taler fornuftigt, rimeligt og logisk til dem, saa høre de paa en; ofte kan man saa blive enig med dem, ofte sker det modsatte. Men at Socialdemokraternes Talsmand her i dette Ting karakteriserer de danske Arbejdere paa den Maade, som han har gjort det, det skal ikke glemmes. Det kunne vi ogsaa have megen Nytte af ude i Landet. Det er, hvad jeg vil sige til det ærede Medlem, naar han siger, at de ville knubse mig, naar jeg kommer ud, at vi kende, hvad den Tale betyder. Lad os derfor anholde den og se paa den. Der er sikkert saa

megen sund Sans og Logik i vor Arbejdersstand, at den ved, hvad det betyder. Summa Summarum bliver dog, at de ikke faa noget for det ærede Medlems Tale, de faa bare Lamperøg. Men lad os haabe, at Kommissionen snart vil blive færdig med sit Arbejde og komme med et Forslag, hvorved de mindre heldigt stillede af Jærnbearbejderne kunne faa en gunstig Tilværelse. — Jeg skal slutte med at paa-pege, at det dog er mærkeligt, at der er saa stor Tilstrømning til disse Jærnbearbejdstillinger. Vi Rigsdagsmænd faa vistnok mere eller mindre at mærke, hvordan Folk gøre sig Anstrengelser, for at vi mulig skulle hjælpe dem til at komme til Jærnbannerne. De anse det for den største Lykke, ja for et rent Rov, at blive ansat der. Jeg kan dog ikke tro, at de ere saa ufornuftige at gøre det for at komme ud i noget, der er saa rent elendigt. Det kan dog vist ikke være saa forfærdeligt, som det skildres af det ærede Medlem, thi saa vilde det dog være alt for forunderligt, at der ude paa Jærnbansens Hovedkontor ligger Hundreder, ja Tusinder af Ansøgninger om saadanne Pladser. Jeg skal i øvrigt for mit eget Vedkommende sige — og jeg er overbevist om, at jeg her kan tale paa hele mit Partis Vegne — at jeg ogsaa mener, at de mindre velstillede Jærnbanomænd med de lave Lønninger og maaske med Kone og Børn hjemme nok kunde trænge til en Forhøjelse, og jeg er ogsaa overbevist om, at det Parti, jeg tilhører, ikke paa nogen Maade vil stille sig imod det, men med Glæde vil stemme for det. Dette er dog virkelig noget mere end at staa op og holde nogle kønne Taler og hilde de paagældende i en Illusion om, at der kommer noget ud deraf. *Det* ville vi ikke. Det lader til at være Socialdemokraterne nok, men det er ikke Venstre nok.

Bluhme: Den højtærede Minister udtalte, at Fiskeriinspektøren syntes at tage ikke saa lidt Forbehold med Hensyn til den paatænkte Havn paa Læsø. Hvad Grunden kan være dertil, kan jeg i og for sig ikke se. En meget betydelig Fiskerifaade søger derhen, og det er jo givet, at der er rejst meget stærke Krav hele Landet over om Fiskerihavne til vore Fiskere. Det er ogsaa klart for alle, der kende noget til Sølivet, at Kattégat er et vanskeligt Farvand at bevæge sig i. Det vil derfor være af den største Betydning for dem, som skulle færdes der, at man skaffer den nævnte Havn, og jeg tror derfor, den højtærede Minister vil gøre Fiskerisagen en